

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΙΚΑΡΙΑΣ - ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Αγαπητές φίλες και φίλοι Ικαριώτες, συναγωνιστές και συναγωνίστριες.

Κατ' αρχήν να εκφράσω τη βαθιά μου συγκίνηση για την τιμή που μου κάνατε να βρίσκομαι εδώ ανάμεσά σας στη σημερινή εκδήλωση μνήμης και τιμής.

Επίσης, θέλω να ευχαριστήσω το **Σύλλογο Ραχιωτών Ικαρίας** και ιδιαίτερα τον Πρόεδρό του **Σωτήρη Κόχυλα** γι' αυτή την πρόσκληση και για τη θερμή και απλόχερη φιλοξενία σας. Μάλιστα, όταν αυτό το γνώρισμα της φιλοξενία σας, έχει επιβεβαιωθεί με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο σε δύσκολα χρόνια με αποκορύφωμα το διάστημα μεταξύ του 1946-1949, όταν το νησί χρησιμοποιήθηκε ως ένας από τους τόπους εξορίας της πρωτοπορίας του 20^{ου} αιώνα, της Αριστεράς, δείχνει το βαθύ και ανιδιοτελή ανθρωπισμό του λαού της Ικαρίας.

Σε μια δύσκολη εποχή που ο λαός μας με πρωτοπόρο εκείνο το κομμάτι των δημοκρατικών, αριστερών, κομμουνιστών πατριωτών είδαν να εξελίσσονται σε βάρος τους οι πιο φρικαλέες ενέργειες.

“Κάθε αλήθεια που καταχτούμε μας οδηγεί στην ελευθερία”, έλεγε ο μεγάλος δάσκαλος Δημήτρης Γλυνός και συμπλήρωνε, *«..μπροστά στην ακεραιότητα της αλήθειας, στην ακεραιότητα της επιστημονικής σκέψης, δεν επιτρέπεται καμιά υποχώρηση, καμιά παραχώρηση»*. Τίποτα δεν είναι αυτοσκοπός, όλα είναι για τη ζωή και τα συμφέροντά της, και η τέχνη και η επιστήμη, όπως κι ο κάθε θεσμός, το κάθε κοινωνικό δημιούργημα και η κάθε κατάκτηση όλα είναι για το ΛΑΟ, για την ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΟΔΟ, για την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. **Πάρε τη θέση σου μέσα στο κοινωνικό σύνολο και δώσε όλες σου τις δυνάμεις.** Όλα αυτά έχουν ιδιαίτερη σημασία για το σήμερα και τις καταστάσεις που ζούμε.

Επειδή η μνήμη αλλά και η αντικειμενική γνώση της Ιστορίας λειτουργούν ως παιδαγωγοί του ανθρώπινου πνεύματος, αποτελεί ελάχιστο καθήκον μου οι αναφορές στα πραγματικά δύσκολα, ως και εφιαλτικά εκείνα χρόνια, στα οποία η Ικαρία είχε κυριολεκτικά μεταβληθεί σε ένα απέραντο στρατόπεδο πολιτικών εξόριστων.

Εμείς οι περισσότεροι που δεν προλάβαμε να ζήσουμε τα γεγονότα του Εμφυλίου και του δράματος των πολιτικών εξόριστων και να συντηρήσουμε απ' αυτές τις καταστάσεις, αναμνήσεις, μάθαμε εν τέλει να ζούμε μάλλον στη σκιά τους. Από το 1949 έως το 1974, για είκοσι πέντε περίπου χρόνια οι θεσμοί κι όλες οι εκφράσεις της κοινωνικής και πολιτικής ζωής που διαμορφώθηκαν στο πλαίσιο του, εξακολουθούσαν, άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο έντονα, να κυριαρχούν στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων. Το νομοθετικό πλαίσιο που κληροδότησε ο Εμφύλιος, ο περίφημος ν. 509/1947, ρύθμιζε τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Νεοελλήνων.

Για τις γενιές που μεγάλωσαν σ' αυτή τη περίοδο, τα χρόνια του Εμφυλίου και της εξορίας των δικών μας ανθρώπων ήταν το μεγάλο μυστικό της ιστορίας, φαινόταν να είναι η μυστηριώδης και απαγορευμένη πηγή της καθημερινότητάς τους, της ιστορίας τους. Ένα φάντασμα, στην κυριολεξία, μέσα στον κόσμο του οποίου μεγάλωναν χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να το γνωρίσουν.

Μια διάχυτη αντίληψη που χρησιμοποιήθηκε πολύ στα τότε χρόνια, ήταν πως το στρατόπεδο των ισχυρών, ήταν εκείνο της Αριστεράς, και οποιαδήποτε στιγμή, ως το 1948 τουλάχιστον, μπορούσε να φθάσει στη νίκη και τον θρίαμβο, ή αντίθετα, να αποφύγει τις δύσκολες και επικίνδυνες διαδρομές επιλέγοντας ελεύθερα και επιβάλλοντας στους πολέμιούς του μια διαφορετική πολιτική. Συναντούσε κανείς διάχυτη την πεποίθηση ότι το

αντίπαλο στρατόπεδο βρισκόταν σε αποκαρδιωτική κατάσταση και ότι σε πλήθος στιγμών και συγκυριών αρκούσε μια επιθετική εναντίον του απόφαση - «ένα φύσημα» για να σκορπίσει στον άνεμο.

Στα 25 χρόνια που κυριάρχησε ο ν. 509/1947 υπήρχε βαθιά σιωπή, και κάθε αναφορά στον Εμφύλιο και τις εξορίες των αγωνιστών ήταν απαγορευμένη και σε πολλές περιπτώσεις, ποινικώς κολάσιμη. Ακόμη και στο δημόσιο λόγο της Αριστεράς απουσίαζαν οι αναφορές, αν και περίσσευαν οι αναφορές στις επιπτώσεις και στα κληροδοτήματά του. Το κράτος έκτακτης ανάγκης, η απαγόρευση κάθε κομμουνιστικής δραστηριότητας, ή και αναφοράς, οι αδιάκοπες διώξεις, οι εκτοπισμένοι και φυλακισμένοι, οι εκπατρισμένοι στις ανατολικές χώρες, τα «πέτρινα χρόνια» της Αριστεράς και των ανθρώπων της έτρεφαν και νομιμοποιούσαν την Αριστερά στα χρόνια που επικράτησε ο ν. 509.

Για το ποιες όμως ήταν οι **συνθήκες** που προετοίμασαν το έδαφος γι' αυτό το ξεριζωμό χιλιάδων αγωνιστών, πατριωτών της δημοκρατίας γράφει ο ιστορικός-πανεπιστημιακός Γ. Μαργαρίτης¹.

Στις 6 Ιουνίου 1946 κατατέθηκε και τελικώς στις 18 Ιουνίου ψηφίστηκε το Γ΄ Ψήφισμα της Δ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων (υπέρ 138, κατά 24 και 181 απείχαν) που έθετε την Αριστερά εκτός νόμου. Για την ακρίβεια, δεν την έθετε ως οργανωμένο πολιτικό χώρο εκτός νόμου, καθώς κάτι τέτοιο θα ξεπερνούσε πιθανώς τα όρια ανοχής των Βρετανών και των Αμερικανών, οι οποίοι δεν ήθελαν τέτοιου είδους εξελίξεις στην ευρωπαϊκή ήπειρο, που βρισκόταν ακόμη σε αναζήτηση ισορροπιών. Έθετε τους αριστερούς, τους κομμουνιστές εκτός νόμου, χωρίς να θίξει τις οργανώσεις, οι οποίες μπόρεσαν και λειτούργησαν ως τα τέλη του 1947 περίπου, με τη γενίκευση του Εμφυλίου. Υπολόγιζαν οι κρατούντες με τον ξένο παράγοντα ότι δεν είχε καμία σημασία η ύπαρξη νόμιμου κομμουνιστικού κόμματος όταν όλοι οι οπαδοί και φίλοι του στη βάση θα είχαν διωχθεί και εξουδετερωθεί ως παράνομοι. Με την εφαρμογή του καθαρά τρομοκρατικού «νομοθετήματος» έπρεπε να υπάρξουν σκυμμένοι ραγιαδες στο δρόμο, στο σπίτι, στη δουλειά. Η απεργία στους μεγάλους κλάδους γίνεται ποινικό αδίκημα. Στην 1^η του σελίδα ο Ριζοσπάστης της 6^{ης} του Ιούνη 1946 θα έχει κεντρικό τίτλο «**Ενώ γιορτάζεται η αντιφασιστική νίκη, Κατατέθηκε στη «Βουλή» ένα αναίσχυτο φασιστικό ψήφισμα**»². Έτσι βρέθηκαν, εκτός νόμου οι απεργίες και οι συγκεντρώσεις - παραβιάζονταν η ελευθεροτυπία, το οικογενειακό άσυλο και η προσωπική ελευθερία. Ποινή θανάτου για την αυτοπροστασία της ζωής. Συνέρχεται έκτακτα η Κ.Ε του Ε.Α.Μ., συνέχιζε ο υπότιτλος του κεντρικού άρθρου.

Για να εφαρμοστούν αυτές οι προθέσεις, το ψήφισμα μεριμνούσε για την ίδρυση δύο ειδών «ταχύρρυθμων» δικαστηρίων, δηλαδή στρατοδικείων. Για τις μεν παραμεθόριες βόρειες περιοχές, τη Θράκη, τη Μακεδονία, τη Θεσσαλία και την Ήπειρο, οι κάθε είδους διώξεις ανατίθεντο σε ειδικά, επί τούτου συγκροτούμενα στρατοδικεία, στο πρότυπο των αντίστοιχων του 1941, στα οποία θα μετείχαν δικαστικός και αξιωματικός της χωροφυλακής ή άλλων μονάδων του υπουργείου δημοσίας τάξης. Στην υπόλοιπη χώρα τις υποθέσεις θα αναλάμβαναν ειδικά δικαστήρια, όπως εκείνα που είχαν χρησιμοποιηθεί το 1924 για τη δίωξη της ληστείας, τα οποία θα συγκροτούσαν 5 εφέτες, ώστε να μπορούν να επιβάλλουν τις μεγαλύτερες των ποινών χωρίς να αφήνουν στους κατηγορούμενους το δικαίωμα για άσκηση περαιτέρω ενδίκων μέσων κατά της απόφασης. Η επιζητούμενη και πριμοδοτούμενη ποινή ήταν φυσικά η σε θάνατο καταδίκη.

Το Γ΄ ψήφισμα δεν προοριζόταν να ξεχαστεί, δηλαδή να μπει στο αρχείο της ιστορίας ή να χρησιμεύσει ως δαμόκλειος σπάθη. Το αντίθετο, τα όσα περιείχε άρχισαν να εφαρμόζονται με τρόπο δραστήριο, που ξεπερνούσε συχνά και τα προβλεπόμενα στο χαρτί. Ο αριστερός, ο κομμουνιστής ήταν πλέον ένα είδος προσώπου αποκλεισμένου από τον νόμο, το κράτος και την κοινωνία, ένα αντικείμενο κυριολεκτικά χωρίς δικαιώματα, ενάντια στο οποίο οι αρχές, το παρακράτος ή ο οποιοσδήποτε μπορούσε να διαπράξει οτιδήποτε.

Τα Συμβούλια Ασφαλείας άρχισαν να απολύουν, να εκτοπίζουν, να φυλακίζουν και να παραπέμπουν στα ειδικά δικαστήρια από τον Ιούνιο κιόλας του 1946. Πριν τελειώσει ο Ιούλης είχαν ήδη εξορίσει περισσότερα από χίλια άτομα και ο μόνος λόγος για την ανάσχεση αυτού του αριθμού ήταν οι τεχνικές δυνατότητες, η έλλειψη μηχανισμών για να διαχειριστούν τα κύματα των εκτοπισμένων. Τα στρατοδικεία και τα ειδικά δικαστήρια άρχισαν τη λειτουργία τους στις αρχές Ιούλη. Μέχρι τις 15 του ίδιου μήνα τέλειωσαν την πρώτη τους υπόθεση στέλνοντας στο εκτελεστικό απόσπασμα, στα Γιαννιτσά, επτά στελέχη της Αριστεράς - μεταξύ τους τη νεαρή δασκάλα **Ειρήνη Γκίνη**, την πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στην Ελλάδα. Από τότε, οι ρυθμοί αυξήθηκαν κατακόρυφα. Στο μεταξύ, όμως, στα βουνά ο Εμφύλιος είχε ήδη αρχίσει.!!

Το καλοκαίρι του 1946 πολλές εκατοντάδες μέλη, στελέχη και οπαδοί της Αριστεράς είχαν δολοφονηθεί με αμείωτους ρυθμούς, χωρίς να υφίστανται οι δολοφόνοι οποιαδήποτε συνέπεια, ή έστω παρενόχληση από τις αρχές. Το μέτρο της εκτόπισης έστελνε πλήθος αριστερών, κομμουνιστών στα νησιά. Τα στρατοδικεία είχαν ξεκινήσει τη λειτουργία τους και από τον Ιούλιο άρχισαν οι αδιάκοπες - βάσει του Γ' Ψηφίσματος - εκτελέσεις. Εκατοντάδες χιλιάδες αριστεροί, προοδευτικοί είχαν καταφύγει στις μεγάλες πόλεις προσπαθώντας να καθούν στην ανωνυμία του πλήθους. Οικογένειες ολόκληρες ζούσαν μακριά από τα σπίτια τους, φυγάδες, προσπαθώντας να διασφαλίσουν τα προς το ζην. Όσοι παρέμειναν στα χωριά τους έβλεπαν τις περιουσίες τους να καταστρέφονται και να αρπάζονται χωρίς να τους προστατεύει το κράτος.

Η απελπισία είναι κακός σύμβουλος και εκείνο τον καιρό οι απελπισμένοι περίσσευαν, όπως και σήμερα χιλιάδες άνεργοι και ειδικά νέοι άνθρωποι με πτυχία και προσόντα για εργασία, είναι χωρίς αμφιβολία σε κατάσταση απελπισίας.

1. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ. Είναι σημαδιακή η 20^η Σεπτέμβρη του 1946 όπου στην 1^η σελίδα του Ριζοσπάστη διαβάζουμε πως **ΕΞΟΡΙΖΟΝΤΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΛΑΣ ΚΑΙ 32 ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ - Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ**³

«Αύριο το πρωί οδηγείται στο νησί της εξορίας (την Ικαρία) ο αρχηγός του Ελληνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού στρατηγός Στ. Σαράφης. Μαζί του παίρνουν το δρόμο της εξορίας και 32 αξιωματικοί. Τούτη τη φορά η λύσσα του διωγμού δεν σταμάτησε στους εν ενεργεία μόνιμους αξιωματικούς που υπήρξαν ελασίτες. Πέρασε και σε απλούς δημοκρατικούς, που δεν υπηρέτησαν στον ΕΛΑΣ. Τρέμουν μήπως «βγουν στα βουνά» οι ελασίτες και οι δημοκρατικοί αξιωματικοί. Τρέμουν και στην απλή σκέψη ότι ο Στέφανος Σαράφης και οι άλλοι αξιωματικοί του εθνικού αγώνα βρίσκονται κοντά στο λαό, τιμημένοι και ενωμένοι για πάντα μαζί του. Είναι τόσο σίγουροι αυτοί οι παντοδύναμοι φεουδάρχες του 91,7% του ελληνικού λαού ώστε τρέμουν και τον ίσκιο τους».

Αλλά με την εξορία του αρχηγού του ΕΛΑΣ και των αξιωματικών του οι διώκτες τους, μ' αυτή την φασιστική στάση, βάζουν και το τρομερό ηθικό πρόβλημα που μαστίζει την Ελλάδα μετά την απελευθέρωση. Ποιος είναι ο Σαράφης και οι αξιωματικοί και ποιοι είναι αυτοί που τους διώκουν;

Μια αγγλική επιθεώρηση η «Τρίμπιουν» έγραφε: *«Η Ελλάδα είναι μια χώρα όπου οποιοσδήποτε σύνδεσμος με την Εθνική Αντίσταση θεωρείται σχεδόν σαν έγκλημα. Στην Ελλάδα δεν λύθηκε ουσιαστικά κανένα από τα ηθικά προβλήματα που άφησε η γερμανική κατοχή.. Την πραγματική εξουσία κατέχουν οι κερδοσκόποι, οι σωβινιστές και οι συνεργάτες του κατακτητή».*

Αυτοί ειδικά μέσα στο σημερινό ελληνικό στρατό αποτελούν τον άξονα. Χίλιοι διακόσιοι εξήντα δύο εν ενεργεία αξιωματικοί του εθνικού στρατού (μέσα σε σύνολο 3000) υπηρέτησαν στα χιτλερικά τάγματα ασφαλείας. Αυτοί οι 1262 άνθρωποι που φόρεσαν τις επωμίδες του Έλληνα αξιωματικού και το βασιλικό στέμμα στο πηλήκιο είχαν ορκιστεί

κάποτε: «*Ορκίζομαι εις τον Θεόν τον άγιον τούτον όρκον, ότι θα υπακούω απολύτως εις τα διαταγάς του ανωτάτου αρχηγού του γερμανικού στρατού Αδόλφου Χίτλερ*».

Ο στρατηγός Σαράφης μαζί με άλλους επτακόσιους μόνιμους αξιωματικούς και χιλιάδες εφέδρους είχαν δώσει έναν άλλον όρκο: «*Ορκίζομαι ότι θα αγωνιστώ έως την τελευταία σταγόνα του αίματός μου για την πλήρη απελευθέρωση, την υπεράσπιση των συμφερόντων του ελληνικού λαού και την αποκατάσταση και κατοχύρωση των κυριαρχικών δικαιωμάτων του*».

Ο ένας όρκος βρίσκεται σε θανάσιμη αντίθεση με τον άλλον. Ο ένας είναι ελληνικός, ο άλλος γερμανικός. Ο ένας είναι η δόξα, η τιμή και το έπος της Ελλάδας. Ο άλλος είναι η ντροπή, η ατιμία και το δράμα της.

Την ίδια ημέρα στην 4^η σελίδα της και σε μονόστηλο η εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»⁴ - με σύνθημα Η Ελλάς είναι Δημοκρατική - γράφει «Ανώτατοι αξιωματικοί του ΕΛΑΣ εκτοπίζονται εις νήσους του Αιγαίου». Και συμπληρώνει πως οι περισσότεροι των εκτοπιζομένων υπηρέτησαν τον ΕΛΑΣ και χαρακτηρίζονται αριστεροί..... έτσι το σύνολο των μόνιμων εκτοπιζομένων αξιωματικών ανέρχεται στους 92.

Η δε ημερήσια Εθνική εφημερίς «ΕΜΠΡΟΣ»⁵ γράφει σε τρεις γραμμές «Οι στρατηγοί του Ελλάς θα λάβουν φύλλα πορείας», .. δια ορισμένον τόπον διαμονής, κατά πάσαν πιθανότητα νήσον τινά του Αιγαίου.

Δύο μήνες μετά, στις 19 Νοέμβρη 1946 - φαίνεται πως η κατάσταση των εξόριστων να φτάνει στο απροχώρητο. Η σωτηρία τους βρίσκεται στα χέρια του λαού⁶.

Όλα τα τελευταία τηλεγραφήματα από τα νησιά δείχνουν ότι οι νεκροθάφτες της Ελλάδας που δυστυχώς κυβερνάνε ελέω αγγλικής κατοχής, βάλθηκαν να πραγματοποιήσουν το μεγάλο έγκλημα της ομαδικής εξόντωσης των εξόριστων. ... Στον Άγιο Κήρυκο Ικαρίας οι εξόριστοι φθάσανε στους 878, πολλοί μένουν δίχως στέγη και η επισιτιστική τους κατάσταση είναι τραγική γιατί το Θ' διαμέρισμα διανομών δεν προωθεί δικαιούμενα τρόφιμα ούτε χορηγεί μερίδα φυλακισμένου....

Οι εξόριστοι, οι φυλακισμένοι, οι πολιτικοί πρόσφυγες είναι πολύτιμο εθνικό κεφάλαιο που θέλουν οι εχθροί του έθνους να το εξολοθρεύσουν. Ο λαός χώρα απ' τους λογαριασμούς που κρατά έχει υποχρέωση να μην αφήσει τους εχθρούς να ξεκάνουν τα καλύτερα παιδιά του. Κάθε υποτίμηση αυτού του ζητήματος και κάθε καθυστέρηση στην σωτηρία των θυμάτων, αποτελεί εθνικό σφάλμα, έγραφε το άρθρο του Ριζοσπάστη που ενημέρωνε την κοινή γνώμη.

Το ξεκίνημα του 1947 (8 Γενάρη) βρίσκει την Αγγλοκρατούμενη Ελλάδα να θυμίζει Γερμανική κατοχή, όπως δείχνουν οι δηλώσεις - απειλές θανάτου του διοικητή της χωροφυλακής της Θεσσαλίας ότι, «... δι' ένα έκαστον χωροφύλακα θα εκτελώ 50 ομοϊδεάτες σας». Στο ίδιο ύφος με τη γερμανική φασιστική βαρβαρότητα, με τις αναλογίες να τηρούνται όπως δίδαξαν οι Γερμανοί⁷.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΕΚΤΟΠΙΖΟΜΕΝΩΝ γίνονται στις 4 του Μάρτη 1947 από το ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗ. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΛΟΥΛΗ⁸ «Από το φιλόξενο, αλλά ξερό βράχο της Ικαρίας, φέρνω στον ελληνικό λαό τους πιο εγκάρδιους χαιρετισμούς των εξόριστων ομήρων δημοκρατικών Ελλήνων, που η μοναρχοφασιστική ελληνική κυβέρνηση τους έστειλε βία εκεί, μόνο και μόνο γιατί πιστεύουν στην Ανεξαρτησία της Πατρίδας τους, στη Λευτεριά και στη Δημοκρατία. Σ' όλη τους τη ζωή, οι δεκάδες χιλιάδες εξόριστοι όμηροι, θα θυμούνται με συγκίνηση την άφθαστη αλληλεγγύη που ο ελληνικός Λαός έδειξε και δείχνει απέναντί τους. Χωρίς την αλληλεγγύη και σύμπνοια αυτή, οι εξόριστοι ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο, γιατί η μοναρχοφασιστική κυβέρνηση τους στερεί τα πάντα ακριβώς για να πεθάνουν.

Καταγγέλλουμε σε όλη την πολιτισμένη ανθρωπότητα το δράμα των εξόριστων ομήρων. Όπως είναι γνωστό ο υπό εκτόπιση δεν καλείται στην Επιτροπή Ασφαλείας για να

απολογηθεί, αλλά χωρίς δίκη καταδικάζεται σε εξορία. Επίσης, ο εξόριστος δεν έχει δικαίωμα να λάβει γνώση της δικογραφίας, ούτε των καταθέσεων των ψευδομαρτύρων χαφιέδων που αποτελούν την αιτιολογική βάση της εξορίας του. Μόνο στα Μεσαιωνικά κράτη ο πολίτης καταδικαζόταν σε διάφορες ποινές χωρίς να απολογηθεί και χωρίς να γίνει δημόσια κατηγορία. Κατά κανόνα σχεδόν οι αποφάσεις εκτοπίσεως φέρουν σαν αιτιολογικό ότι ο εκτοπιζόμενος είναι μέλος του ΚΚΕ, ότι έκανε μυστικές συνεδριάσεις στο σπίτι και αλλού και ότι κατήριζε ένοπλες συμμορίες. Όστε να ανήκει κανένας στο ΚΚΕ είναι έγκλημα; Και η μοναρχοφασιστική Κυβέρνηση του αίματος και του εμφυλίου σπαραγμού ισχυρίζεται ότι τάχα δεν διώκεται η πολιτική ιδεολογία;».

Στις 12 Μάρτη 1947 - έρχεται και η πρώτη ανταπόκριση του εκτοπισμένου συντάκτη Σπύρου Λιναρδάτου ⁹.

Μόλις το καράβι άραξε στο λιμάνι του Εύδηλου ένας βαρκάρης μας φώναξε «**Εδώ όλοι εξόριστοι είμαστε**». Κι αλήθεια δεν έκανε κακή επιλογή ο Μεταξάς, όταν διάλεξε τούτο τον βράχο για να εξορίσει τους κομμουνιστές κι άλλους αγωνιστές της Δημοκρατίας. ... Από τότε - την πρώτη φασιστική δικτατορία - οι κάτοικοι συνήθισαν να δέχονται τους εξόριστους, σαν δικούς τους, να τους αγαπούν σαν παιδιά κι' αδέρφια τους, να ζουν μαζί τους σαν παλιοί γνώριμοι και φίλοι. Κι' ήταν μπορετό, αυτοί οι απλοϊκοί και τίμιοι νησιώτες, θα μας έκαναν να ξεχάσουμε ολότελα πως βρισκόμαστε στην εξορία, μακριά απ' τα σπίτια μας και τους δικούς μας.

Οι κάτοικοι του νησιού δέχονταν το κλιμάκιο της Επιτροπής του ΟΗΕ, με τραγούδια της Αντίστασης και με σύνθημα «**Να φύγουν οι Άγγλοι**». Αυτή ήταν η λαχτάρα των Ικαριωτών, η πίστη τους στα ιδανικά της Δημοκρατίας και άπλωναν την αγκαλιά τους και με λεβέντικα τραγούδια δέχονταν τους εξόριστους.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ φαίνεται σε δημοσίευμα της 4^{ης} Μάη 1947 ¹⁰.

«Είμαι 25 χρόνια δικαστικός και δεν συνάντησα μια τέτοια έλλειψη εμπιστοσύνης προς τη Δικαιοσύνη. Θα τα αφήσουμε και θα φύγουμε»

Τίποτε άλλο δεν μπορεί να δείξει πιο χαρακτηριστικά την αποτυχία του έργου της - ανακριτικής - επιτροπής που έστειλε η κυβέρνηση στην Ικαρία, από τις δηλώσεις αυτές που έκανε ο πρόεδρος της Εφέτης Ν. Οικονομόπουλος στην επιτροπή εξόριστων του Ευδήλου. Πονά πραγματικά ο κ. Εφέτης για το κατόντημα της Δικαιοσύνης ή τον στενοχώρησε η αποτυχία του αντικειμενικού σκοπού της επιτροπής, που ήταν η απόσπαση δηλώσεων μετανοίας από τους εξόριστους;

Ίσως να χτύπησε πολύ άσχημα στ' αυτιά του κ. εφέτη που αγωνίζεται να πείσει τους εξόριστους για την αμεροληψία του, η φράση του εξόριστου γιατρού Γαρυφαλίδη, που στην ανάκρισή του χαρακτήρισε την επιτροπή «*φύλακες των συμφερόντων των Κοτσαμπάσηδων*». Μα δεν πρόκειται εδώ για το πρόσωπο και τα αισθήματα του Εφ. Οικονομόπουλου, ούτε για κανένα άλλο πρόσωπο. Πάνω από τα πρόσωπα είναι ο λαός, που τον συμφέρει και πρέπει να γνωρίζει την αλήθεια για το κατόντημα της Δικαιοσύνης.

Ο γιατρός Κουτσουδήμος απευθυνόμενος στην Επιτροπή: «*Από τις ερωτήσεις, που έμαθα πως υποβάλλετε στους εξόριστους, κατάλαβα ότι δεν είστε ανακριτική επιτροπή, ούτε ήρθατε να αποδώσετε δικαιοσύνη. Μοναδικός σας σκοπός είναι να αποσπάσετε δηλώσεις μετανοίας. Γι' αυτό νομίζω πως είναι περιττό να μ' εξετάσετε. Χαίρετε!*».

Σταθείτε. Αυτό που κάνετε δεν θα σας ωφελήσει, του φώναξε ο εισαγγελέα Σόλων Παπαδόπουλος.

«Θα ήταν αφέλεια από μέρους μου να περιμένω από εσάς δικαιοσύνη. Σεις ο ίδιος υπογράφατε μέσα σε ένα απόγευμα 570 αποφάσεις εκτοπισμού, που ήταν αδύνατο βέβαια έστω και να έχετε διαβάσει».

Αν αυτό το κουρέλιασμα της «αμερόληπτης» επιτροπής έκανε ιδιαίτερη αίσθηση στους δικαστικούς της επιτροπής, γιατί προερχόταν από έναν εκλεκτό επιστήμονα, αυτό δεν σημαίνει πως ήταν λιγότερο θαρραλέα η στάση των υπολοίπων, πως δεν πήραν εξ' ίσου καλά μαθήματα από τους απλούς εργάτες, γεωργούς και τσοπάνηδες. Ένα πεπειραμένος - βγαλμένος από τη σχολή της Ειδικής ασφάλειας - μοίραρχος, όπως ο Νικολόπουλος, είχε όλη την άνεση να χρησιμοποιήσει τα «κόλπα» του όταν μπροστά του ήταν ένα 20χρονο παιδί, όπως ήταν ο εργάτης γης Φώτης Μποροβίλης.

«Εσύ είσαι καλό παιδί, θα σε στείλω στον πατέρα σου...» Έπειτα από υποσχέσεις και άλλα τέτοια, ακολουθεί η ερώτηση: «Εγκρίνεις τα εγκλήματα των συμμοριτών;» Κι ο μικρός Αγρινιώτης, που φαίνεται πως δεν τον συγκίνησαν οι υποσχέσεις, απαντά: «Έχεις κλείσει ποτέ κυρ μοίραρχε, καμιά γάτα σε μια κάμαρη και να τη χτυπάς με ρόπαλο; Έλα να πιάσουμε μια μαζί και θα δεις όπου θα μας βγάλει τα μάτια. Εγώ είδα να σκοτώνουν μπροστά μου δύο δημοκρατικούς χωριανούς μου. Με έχουν σακατέψει οι χίτες και οι χωροφύλακες από το ξύλο. Να γι' αυτό βγαίνουν αντάρτες ο κόσμος....».

Κι ο μοίραρχος απογοητευμένος. «Κρίμα, κι ο πατέρας σου είναι καλός άνθρωπος!! (Ο πατέρας του Μποροβίλη ήταν εθνικόφρων).».

Ο Δημακόπουλος ήταν ένας τσοπάνος από τη Θεσσαλία. Τον έστειλαν στην Ικαρία οι αρχές του «κράτους Σούρλα» γιατί δεν γινόταν συμμορίτης του αρχιληστή φασίστα. Ούτε ένας ούτε δύο δεν ήταν οι συχωριανοί του (άνδρες και γυναίκες) που έπεσαν απ' το μαχαίρι των Σούρληδων. Η επιτροπή τον ρωτάει αν εγκρίνει τις ενέργειες των ανταρτών.

«Τους αντάρτες εσείς τους βγάλατε στο βουνό. Ήταν ήσυχoi χωρικοί και τους κάνατε ν' αφήσουν τα σπίτια τους και να πιάσουν το όπλο.»

Η επιτροπή είχε και μια άλλη ερώτηση: «Τι θα κάνεις, αν επιβουλευτούν οι Σλάβοι την ανεξαρτησία της πατρίδας μας;». Μα οι απαντήσεις των πολιτικών εξόριστων ήταν τέτοιες, που γρήγορα οι ανακριτές υποχρεώθηκαν να την αποσύρουν, ομολογώντας έτσι, πως είναι δύσκολο στους εθελόδουλους και ξεπουλητές της Ελλάδας, να μπαίνουν σε τέτοια επικίνδυνα γι' αυτούς χωράφια, όπως η Λευτεριά και η Εθνική ανεξαρτησία. Πως «τέτοια ερωτήματα, όπως τους τόνισε ο δικηγόρος Τ. Βουρνάς, θα ηδύναντο να θέσουν μόνον οι Έλληνες που πολέμησαν τους κατακτητές σε εκείνους που δεν πολέμησαν».

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (ΕΕΣ) δεν ήταν σε καμία περίπτωση η πρόποσα, απέναντι στους εξόριστους που χρειάζονταν έναν αμερόληπτο οργανισμό να παίξει το ρόλο του. Διαβάζουμε στο δημοσίευμα του Ριζοσπάστη πως στις 17 ΙΟΥΝΗ 1947 - Ο Ζέρβας στέλνει διαταγές θανάτου... μέσω του ΕΕΣ ¹¹.

Ο ΕΕΣ με ανακοίνωσή του στον τύπο και το ραδιόφωνο προσπαθεί ν' αποδείξει ότι ανταποκρίνεται με το παραπάνω στις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει απέναντι στους εξόριστους. Στις 9 Μάη δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες η ανακοίνωσή του όπου απαριθμούνται οι ποσότητες τροφίμων και άλλων εφοδίων, που έστειλε στην Ικαρία από τις 19 Φλεβάρη, που ανέλαβε την ευθύνη της τροφοδοσίας πάντων των υπό εκτόπιση ημεδαπών (οργανωτική οδηγία ΕΕΣ αρ. 135). Λίγες μέρες ύστερα από την καμπάνια αυτή του ΕΕΣ έφθασε στους αντιπροσώπους του στην Ικαρία και στη Λήμνο το τηλεγράφημα με το οποίο ανήγγειλε ότι διακόπτει την τροφοδοσία των εξόριστων διότι οι αποθήκες του υπουργείου Εφοδιασμού στερούνται τροφίμων. Από εδώ και πέρα ο ΕΕΣ θα παρέχει σε κάθε εξόριστο μόνο 90 δράμια αλεύρι την ημέρα, πιθανόν 150 δράμια ζάχαρη το μήνα και 1900 δρχ. ημερήσιο επίδομα που κι απ' αυτό θα αφαιρείται η αξία των μεταφορικών του αλευριού και της ζάχαρης. Επίσης, δε θα παρέχει στο μέλλον τα έξοδα παρασκευής του φαγητού.....

Ο ΕΕΣ είχε βέβαια εύκολη δικαιολογία. «Το κράτος δεν μας δίνει τρόφιμα ή ο κ. Υπουργός όταν βλέπει μεγάλα κονδύλια δεν τα εγκρίνει».

Θα ήταν αφέλεια κανείς να ζητά καλύτερη συμπεριφορά προς τους εξόριστους δημοκρατικούς από εκείνους που μοναδική δικαιολογία της παραμονής τους στην αρχή (εξουσία) έχουν την εξόντωση του καθενός, που αντιτάσσεται στην «Εθνικόφρονα» πολιτική του ξεπουλήματος της Ελλάδας στους ξένους. Οι ευθύνες του ίδιου του ΕΕΣ που υποτίθεται πως είναι αμερόληπτος οργανισμός, ότι στέκει πάνω από πολιτικές διαμάχες και εξυπηρετεί ανθρωπιστικούς σκοπούς, ήταν αρκετά μεγάλες.

Δεν είναι καλύτερη η πολιτική του ΕΕΣ απέναντι στους **αρρώστους εξόριστους**. Στην Ικαρία βρίσκονται πάνω από 60 φυματικοί (25 μόνο στις Ράχες). Μόλις ανέλαβε ο ΕΕΣ τους έκοψε την επικουρική μερίδα και στις διαμαρτυρίες τους απάντησε ότι «αδυνατεί» και δεν πρόκειται να χορηγήσει και στο μέλλον. Δύο από τους Αθηναίους εξόριστους στις Ράχες έκαναν αιμοπτύσεις. Στο Χριστό μέσα σε 3 μήνες έκαναν αιμόπτυση 9 εξόριστοι. Όλοι σχεδόν οι φυματικοί μένουν στους θαλάμους μαζί με τους άλλους εξόριστους, γιατί δεν υπάρχει τρόπος να μεταφερθούν σε χωριστά οικήματα.

Τι έκανε ο ΕΕΣ για να σώσει αυτούς τους ανθρώπους; Σε μια εκπομπή ο ραδιοσταθμός της Αθήνας ανέφερε πως μόνο 10 φυματικοί εξόριστοι υπάρχουν στην Ικαρία. Το ψέμα να κυριαρχεί... για να μην αποκαλυφθεί η πραγματική κατάσταση των εξόριστων. Για να μην ξεσκεπαστεί γι' άλλη μια φορά η εγκληματικότητα των λαοπροβλήτων και η μεγάλη αδιαφορία του ΕΕΣ.

Εκτός από τους φυματικούς, υπάρχουν 34 εξόριστοι (μόνο στις Ράχες και Άγιο Κήρυκο, με σκωληκοειδίτιδα, μόνο στις Ράχες 8 με έλκη και άλλες αρρώστιες του στομάχου και 2 μόνο στις Ράχες με κήλη). Θα πήγαινε πολύ, έπειτα από τη μεταχείριση των φυματικών, να ζητά κανείς να φροντίσει ο ΕΕΣ και τις άλλες αρρώστιες. Μα εκείνο που ξεπερνά κάθε προηγούμενο και που μόνο εγκληματικός εγκέφαλος μπορούσε να διανοηθεί είναι η διαταγή του υπ. Δημόσιας τάξης να μην επιτρέπεται καμία μετακίνηση άρρωστου εξόριστου. Το αποτέλεσμα είναι να μένουν δεκάδες εξόριστοι με κρίσεις σκωληκοειδίτιδας ή έλκη καρφωμένοι στα βράχια της Ικαρίας χωρίς περίθαλψη.

Η περίπτωση του εξόριστου νέου Κώστα Στεφάτου αποκαλύπτει ακόμη καλύτερα την ουσία της παραπάνω διαταγής του Ζέρβα. Τραυματισμένος στο κεφάλι από το Δεκέμβρη, με δύο εγχειρήσεις, συχνές επιληπτικές κρίσεις και θόλωση διάνοιας και κάτω από τις συνεχείς διαμαρτυρίες των εξόριστων το μόνο που έγινε ανεκτό για τους «φύλακες» ήταν να μεταφερθεί στη Σάμο. Για τον Ζέρβα και τους ομοϊδεάτες του δεν κοστίζει βέβαια τίποτε στον κατήφορο των εγκλημάτων τους, να επωμισθούν τις ευθύνες της εξόντωσης μερικών ακόμη δημοκρατικών. Αλλά και ο ΕΕΣ τι κάνει για να αρθεί η διαταγή αυτή που ισοδυναμεί με εσκεμμένη ομαδική δολοφονία;

«*Κάνετε τηλεγράφημα στους αντάρτες να παραδώσουν τα όπλα για να σας τροφοδοτήσουμε*», προτρέπει ο αντιπρόσωπος του ΕΕΣ στον Άγιο Κήρυκο, πολιτικός παράγοντας του νησιού και επικεφαλής της Δεξιάς. Με τέτοια σύνθεση των διοικήσεων, συμβουλίων και αντιπροσώπων του ΕΕΣ από ανθρώπους με ενεργή ανάμιξη στην πολιτική και ξεκάθαρη αντιλαϊκή νοοτροπία, εξηγείται η πολιτική του ΕΕΣ απέναντι στους εξόριστους. Με τέτοια πολιτική ο ΕΕΣ θα χάσει πέρα για πέρα την εμπιστοσύνη του λαού, θα επωμιστεί τις ευθύνες και θα γίνει συνένοχος του μοναρχοφασισμού στην πολιτική του για την εξόντωση των δημοκρατικών εξόριστων. Όσο για τους τελευταίους, αυτούς βέβαια δεν τους λυγίζουν ούτε τα μέτρα των Ζέρβηδων, ούτε η αδιαφορία του ΕΕΣ μα ούτε και καμία άλλη δοκιμασία.

Με ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ αρκετοί επιστήμονες με πανελλήνιο κύρος, ανάπηροι με αριστεία ανδρείας και άλλοι «συνωμότες» για το μοναρχοφασιστικό καθεστώς στις 22 ΙΟΥΛΗ 1947 - απευθύνονται προς τους λαούς όλου του κόσμου με ανοιχτή επιστολή¹². Από την παραλία του νησιού της Ικαρίας, τον Αγ. Κήρυκο, 3000 άνθρωποι πολίτες της μαρτυρικής Ελλάδας απευθύνονται στο λαούς του κόσμου μια μεγάλη κραυγή πόνου και μια έσχατη έκκληση

σωτηρίας. Αρπαχθήκαμε χωρίς καμιά δικαιολογία είτε εξήγηση, συρθήκαμε στα αστυνομικά κρατητήρια... Με μια ένοχη ταχύτητα απαγωγής μεταφερθήκαμε με μια εικόνα χλευαστικής καταφροσύνης για την αξία του ανθρώπου ... στο νησί της Ικαρίας. Οι 900 εξόριστοι που βρέθηκαν πριν από εμάς στον Αγ. Κήρυκο μοιράστηκαν βέβαια το ψωμί τους μαζί μας. Έτσι όμως τώρα 4000 άνθρωποι περιμένουν να ζήσουν απ' το λίγο ψωμί των παλιών εξοριστών. ... Η εξορία κινδυνεύει να γίνει φυσική εξόντωση με την εγκατάλειψη στα νύχια της πείνας.

Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ 9.200 ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ που λιμοκτονούν, διαβάζουμε στις 24 ΙΟΥΛΙΟΥ 1947 - Πρόβλημα στέγης - Τρομοκρατία - Οι «επικίνδυνοι» στα σύρματα. Απαγορεύονται τα πάντα¹³.

Νέες караβιές με εξοριστούς προστέθηκαν στην Ικαρία, ενώ απομονώνουν τα στελέχη τους στο Γυμνάσιο, με σκοπό τον απορροφητισμό της μάζας και τη φυσική τους εξόντωση. Η τρομοκρατία πλανιέται στο νησί, ανεπίσημη και επίσημη, ακόμη και εναντίον των δημοκρατικών κατοίκων, όπως συνέβη με την αρπαγή του καφετζή Βασίλη Τσαγανού και το ξυλοφόρτωμά του σε μια απομονωμένη ρεματιά, χωρίς καμιά εξήγηση. Στην επίσημη τρομοκρατία εντάσσονται οι ενέργειες των χωροφυλάκων να κολλήσουν τη διαταγή του «στρατοπεδάρχου Ικαρίας»: Απαγορεύεται η κυκλοφορία μεταξύ 9 το βράδυ και 7 το πρωί, απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις σε ανοικτό ή κλειστό χώρο, οι συζητήσεις επί θεμάτων πολιτικής ή δημοσίας τάξης, απαγορεύεται οι εξόριστοι να φέρουν μεθ' εαυτών ράβδους, η επικοινωνία από χωριό σε χωριό, οι ραδιοφωνικές ακροάσεις κ.λ.π.

Σε διπλανή σελίδα του ίδιου φύλλου της 24^{ης} Ιούλη τιτλοφορείται ένα μικρό απόσπασμα με το εξής: 2000 θερμίδες κυνισμού. Τόσες έπρεπε να διαθέτει το γραφείο τύπου της Ελληνικής Πρεσβείας του Λονδίνου που είχε το θράσος να γράψει στο δελτίο του ότι οι εξόριστοι της Ικαρίας παίρνουν ημερησίως 2000 θερμίδες και να μην ανησυχούν οι σύμμαχοι Άγγλοι.

Η επιτροπή φυματικών με τους Χρήστο Μπονάτσο, Ηλία Βεργίνη και Χρήστο Χριστοδούλου καταγγέλλει πως οι φυματικοί στο νησί έχουν περάσει τους 100, και οι περισσότεροι είναι κατάκοιτοι με πυρετό και αιμοπτύσεις, χωρίς γιατρό και περίθαλψη, κλινοσκεπάσματα και τροφή, καταδικασμένοι σε βέβαιο τραγικό θάνατο, αλλά άθελά τους μπορεί να γίνουν εστία μόλυνσης στους υπόλοιπους εξοριστούς.

Αλλά γιατί να παραπονιόμαστε, η ενημέρωση που εξασφάλιζε η εφημερίδα «ΕΜΠΡΟΣ» ήδη από τις 2 Ιούλη 1947, όπου είχε άρθρο με τίτλο «ΑΡΙΣΤΟΙ ΟΙ ΟΡΟΙ ΔΙΑΒΙΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΝ ΙΚΑΡΙΑ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ», Ξενοδοχεία, λουτρά και Χοροεσπερίδες, ήταν πέρα για πέρα «αντικειμενική»¹⁴. «*Παρέχονται τακτικώς οι μερίδες τροφίμων είς λίαν ηυξημένην εν συγκρίσει προς τα παρεχομένας εις τους κατοίκους μερίδας τροφίμων. ... Τη σιωπηρά ανοχή των Αρχών, παρεχωρήθησαν αι βοηθητικά αίθουσαι των Δημοτικών Σχολείων όπου καθ' εκάστην Κυριακήν και εορτήν οι εξόριστοι οργανώνουν θεατρικάς παραστάσεις και χορευτικάς εσπερίδας. Το εξαιρετικόν κλίμα, η αφθονία υδάτων και καυσίμου ύλης, η ύπαρξις ιαματικών πηγών και υγιεινών όρων στεγάσεως και καλής διατροφής (2000 θερμίδες ημερησίως) δημιουργούν προϋποθέσεις και όρους εξαιρετού διαβιώσεως. ...*».

Στις 16 Αυγούστου του 1947, (26 Αυγούστου 1947) - ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΑΓ. ΚΗΡΥΚΟΥ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ¹⁵

Τα ξημερώματα της 16^{ης} Αυγούστου οι εξόριστοι ξύπνησαν αντικρίζοντας ένα πελώριο σύννεφο καπνού που στροβιλιζόταν και θέριευε στα Βόρεια. Μια απέραντη έκταση καιγόταν και η πυρκαγιά με ανησυχητική ταχύτητα άπλωνε παντού το πρόβλημά της. Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση δόθηκε το σύνθημα.... Ως το απόγευμα εκατοντάδες εξόριστοι είχαν ριχτεί κιόλας στη μάχη ... Ντόπιοι και χωροφύλακες μας κοιτάζουν σιωπηλοί.... Οι πρώτοι με συγκίνηση, οι δεύτεροι με έκπληξη. Ώρες πολλές οι εξόριστοι παλεύουν με το πύρινο θερίο. Είναι όλοι εκεί (νέοι και γέροι, γεροί και άρρωστοι, καθηγητές Πανεπιστημίου και εργάτες,

συνταγματάρχες και απλοί Ελασίτες, γιατροί και μουσικοί δίπλα στους εργάτες της γης. Η Ελλάδα της δουλειάς και της τιμής. Δαμάσαν το θεριό.

ΓΡΑΠΤΕΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ απευθύνονται στη Διεθνή κοινότητα στις 29 Αυγούστου 1947-πως στην Ελλάδα έχουν εγκατασταθεί Χιτλερικά στρατόπεδα ¹⁶.

Τηλεγράφημα των εξορίστων στο Γ.Γ του ΟΗΕ Τριγκβέ Λη από την Ικαρία.

Η Κυβέρνηση εφαρμόζουσα χιτλερικές μεθόδους σε βάρος της ζωής δημοκρατικών πολιτών, έστησε σκηνές και τις περιέφραξε με συρματοπλέγμα στον Ξηρόκαμπον Αγ. Κηρήκου Ικαρίας για τον εγκλεισμό εξορίστων. Σύμφωνα προς το Ελληνικό Σύνταγμα και τους υφιστάμενους νόμους ο εγκλεισμός σε στρατόπεδο είναι απολύτως παράνομος. Άπαντες οι εξόριστοι υπερασπιζόμενοι τη ζωή τους και την τιμή της Ελλάδος είναι αποφασισμένοι να αρνηθούν να εγκλειστούν σε χιτλερικό στρατόπεδο. Επικαλούμεθα άμεση ενέργεια ΟΗΕ προς αποτροπή αιματοκυλίσματος εξορίστων και ματαίωση αναβίωσης χιτλερικών στρατοπέδων συγκεντρώσεως προκαλούντων αποτροπιασμόν δημοκρατικών λαών οικουμένης. 22/8/1947 Δ. Ραπίδης

Προς τον Λουϊ Σαγιάν, Γ. Γ της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας, Από το Δ. Παπαρήγα

Προς το Διεθνή Ερυθρό Σταυρό, από τον Β. Γεωργίου

Τονίζεται πως ανάμεσα στους εξορίστους υπάρχουν 3000 συνδικαλιστές.

Σε διπλανή στήλη διαβάζουμε άρθρο με τίτλο « ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ»

Ψυχρή απάθεια καταλαμβάνει την «εθνικόφρων» δημοσιογραφική αποστολή στη Β. Ελλάδα, για το γεγονός ότι δεν θα λειτουργήσουν φέτος εκεί τα σχολεία, γιατί σ' όλες τις πόλεις τα σχολικά κτίρια έχουν γίνει καταυλισμοί των προσφύγων. Το ίδιο ισχύει και για τις Θεσσαλικές πόλεις και τις πόλεις της Ρούμελης.

Στις 7 του Σεπτεμβρη 1947 έρχεται να επιβεβαιωθεί η δραματική κατάσταση των φυματικών εξορίστων αγωνιστών ¹⁷. Πεθαίνει από φυματίωση ο Φαίδων Καρυάνδης, που είχε εκτοπιστεί με τις τελευταίες ομαδικές συλλήψεις. Είναι το πρώτο θύμα ανάμεσα στους 100 και πάνω φυματικούς εξορίστους, που η κατάστασή τους έχει σοβαρά επιδεινωθεί εξ' αιτίας των στερήσεων, κακουχιών και του υγρού νησιώτικου κλίματος. Υπάρχει κίνδυνος νέων θανάτων. Ο Ερυθρός Σταυρός γνωμάτευσε ότι πρέπει να απολυθούν και βεβαίωσε ότι διατρέχει κίνδυνο και η ζωή των άλλων εξορίστων και ντόπιων. Ο χωροφύλακας Γ. Σταμπελής συνέλαβε και κακοποίησε τον φυματικό εξορίστο Φ. Ψύχαλο, γιατί κατέθεσε στεφάνι στον τάφο του Φαίδωνα Καρυάνδη. Ο Ψύχαλος, μετά από την κακοποίηση, έκανε αιμοπτύσεις και η κατάστασή του ήταν σοβαρή.

Δέκα μέρες μετά στις 16 Σεπτεμβρη 1947... Η εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» στη σελίδα 3 θα γράψει «Σανατόριον δια τους εξορίστους στην Ικαρίαν»¹⁸. Ανακοινώθηκε υπό του Υπουργού Υγιεινής εις την εν Ράχαις Ικαρίας μονήν, θα ιδρυθή πρόχειρον σανατόριον δια τους εξορίστους, μέχρις ότου διέλθουν εκ των επιτροπών. Οι ασθενείς εξορίστοι προτιμώνται εις την σειρά εξετάσεων εκ των επιτροπών.

Αλλά και ο περιβόητος «κατευνασμός» του κ. Σοφούλη είναι λόγια απάτης, περισσότερο για τα μάτια των αφεντικών τους, Αμερικάνους και Άγγλους.

Ενώ έχει εκδοθεί διαταγή του υπ. δημοσίας τάξης από πολλές ημέρες για την επιστροφή των συντακτών του «Ριζοσπάστη» και της «Ελεύθερης Ελλάδας» Γιάννη Κάτρη και Θαν. Γεωργίου από τον Εύδηλο, όπου βρίσκονται εξορίστοι, ο στρατοπεδάρχης Αλυσανδράκης αρνείται να την εκτελέσει. Όχι μόνον αυτό αλλά ούτε καν γνωστοποίησε τη διαταγή και οι ενδιαφερόμενοι την έμαθαν τυχαία. Σε διαμαρτυρία τους, απάντησε, ότι θέλει πρώτα διαπιστώσεις μήπως ο Κάτρης και ο Γεωργίου έχουν διαπράξει εγκλήματα σε άλλα χωριά της Ικαρίας!! Και τότε θα σκεφτεί την απόλυσή τους.

Τη διαταγή του Ρέντη να απολυθούν οι γέροι, οι γυναίκες και οι άρρωστοι ο Αλυσανδράκης δεν την εφαρμόζει στη Β. Ικαρία.

Στις 27 Σεπτέμβρη 1947 αναγκάζεται ο συμπαθής προς την κυβέρνηση τύπος μέσω της εφημερίδας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ» να δηλώσει πως οι εξόριστοι στην Ικαρία αρνούνται να παρουσιαστούν εις τα ανακριτικές επιτροπές¹⁹. Ο Υπ. Δημόσιας Τάξης Ρέντης ... δήλωσε πως οι εξόριστοι έχουν δημιουργήσει ένα είδος ενιαίου μετώπου και αρνούνται να παρουσιαστούν ενώπιον των ανακριτικών επιτροπών.

Την επομένη (στις 28 Σεπτέμβρη) δημοσιεύεται στην 1^η σελίδα του Ριζοσπάστη επιστολή²⁰ - έκκληση 30 μαθητών του γυμνασίου που έχουν εκτοπιστεί στην Ικαρία, με αποτέλεσμα να χάνουν τα μαθήματά τους.

Το Φθινόπωρο του 1947 (10 Οκτώβρη 1947). Τα αποσπάσματα των μαυροσκούφηδων μπλοκάρουν τα χωριά της Ικαρίας, κτυπούν και βασανίζουν τους εξόριστους, ψάχνουν για βιβλία. Σ' ένα θάλαμο στην Παναγιά (Αγ. Κηρύκου), βρήκαν το μυθιστόρημα του Δουμά « Οι τρεις σωματοφύλακες»²¹.

Θα το πάμε στον κ. Κονταράκια να το μελετήσει και να εκδώσει... το πόρισμά του, γιατί μου φαίνεται αριστερό, λέει ο επικεφαλής.

Τα όργανα του Κονταράκια σχίζουν τα χαρτιά, σβήνουν συνθήματα, κλείνουν τις λέσχες. Στον Αγ. Κήρυκο έπιασαν και βασάνισαν 8 νέους εξόριστους, γιατί βρέθηκαν μέσα στη λέσχη τους. Στις 13 Σεπτέμβρη, χωροφύλακες κύκλωσαν το χωριό Δάφνη του Εύδηλου και έπιασαν 54 εξόριστους. Τους 18 τους πήγαν να δικαστούν στη Σάμο, γιατί έκαναν γυμναστική !!

Μα ούτε η τρομοκρατία των μαυροσκούφηδων, ούτε τα ατέλειωτα «απαγορεύεται» δεν πέτυχαν να λυγίσουν τους νέους εξόριστους. Μα ούτε και την ψυχαγωγία, ούτε τη μορφωτική δουλειά των νέων εξορίστων δεν μπόρεσαν να ανακόψουν τα μέτρα τους. Μόνο που τώρα για να παίζουν βόλει ή για να κάνουν γυμναστική βάζουν τσίλιες γύρω από τα χωριά. Τα όργανα του Ρέντη απαγόρευαν και το κολύμπι, μα οι νέοι εξόριστοι βρήκαν τρόπο και διοργάνωσαν κολυμβητικούς αγώνες.

Θα μπορούσαν πολλά να γραφτούν και για τη στάση που κράτησαν οι εξόριστες κοπέλες, όταν σέρνονταν με τη βία μπροστά στις επιτροπές για να υπογράψουν τις δηλώσεις μετανοίας. Μια εικοσάχρονη κοπέλα με αξιοζήλευτο θάρρος τους δηλώνει «Δεν έκανα τίποτε το ατιμωτικό για να μετανιώσω και είμαι περήφανη που βρίσκομαι στην εξορία για τις προοδευτικές μου ιδέες».

«Εκατόν πενήντα νέους, ακατάβλητη δύναμη δημιουργίας - γράφει το περιοδικό των νέων εξορίστων της Αρεθούσας - παρά τα εξοντωτικά τους μέτρα μία είναι η απάντησή μας: Είμαστε νέοι. Θα μείνουμε νέοι. Τ' άγονα βράχια θα δεχτούν τη ζωογόνα πνοή μας και θα βλαστήσουν... Ως που να φύγει ο βραχνάς των ξένων απ' τη χώρα μας. Γιατί τότε οι νέοι με λυτά τα χέρια θα κάνουν να βλαστήσει ολόκληρη η Ελλάδα.

Τι ειρωνεία κι αυτή. Την ίδια ημέρα σε δημοσίευμα του Ριζοσπάστη αναφέρονταν πως εγκρίθηκε η απόλυση άλλων 10.000 δημοσίων υπαλλήλων (σύνολο 15.000) υπό την προεδρία του Σοφούλη και σύμφωνα με την απόφαση της αμερικάνικης οικονομικής αποστολής. Μια ιστορία που δυστυχώς επαναλαμβάνεται, όπως βλέπουμε και σήμερα.

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ όμως εκείνη την εποχή έχει και τα όρια της και η αλήθεια είναι αυτή που στο τέλος κυριαρχεί. Στις 17 Νοέμβρη 1947 ένας έλληνας που έμενε μόνιμα στην Αμερική απαντά στην κατασυκοφάντηση του δημοκρατικού αγώνα του ελληνικού λαού που έχει απλωθεί και στους Έλληνες της Αμερικής²². Στον Εθνικό Κήρυκα της Ν. Υόρκης δημοσιεύθηκε επιστολή του κ. Κ. Χερουβή, προέδρου της «Πανικαριακής Αδελφότητας», όπου αναπτύσσονταν οι γνωστές συκοφαντίες για τους εξόριστους της Ικαρίας. Σε

απάντηση της ακαρακτρίστης αυτής ενέργειας ο Γ. Κέφαλος, δημοσίευσε με τη σειρά του επιστολή στην εφημερίδα «Ελληνοαμερικανικό Βήμα της Ν.Υόρκης».

κ. Πρόεδρε

Ο υπογεγραμμένος Γιώργος Κέφαλος, διαμένων στο Detroit, μόλις επέστρεψα από την Ικαρία, μετά από διαμονή 8 μηνών, μετά εκπλήξεως ανέγνωσα στον «Εθνικό Κήρυκα» το κομμάτι που στείλατε να δημοσιευθεί από κάποια Ικαριώτικη εφημερίδα, όπως και τις δικές σας παρατηρήσεις και σχόλια. Απορώ, κ. Χερουβή, πως από 5 χιλιάδες μίλια μακριά, χωρίς να είστε αυτόπτης μάρτυρας των εκεί συμβαινόντων, πέφτετε σε τέτοιες παγίδες αντίδρασης. Επίσης, απορώ πως εκφράζετε γνώμη ευγνωμοσύνης και ευχαριστίες εκ μέρους των μελών της «Πανικαριακής» χωρίς την συγκατάθεσή τους.

Ως άτομο έχετε το δικαίωμα να εκφέρετε την προσωπικής σας γνώμη, αλλά ως πρόεδρος, χωρίς την εξουσιοδότηση των μελών της Αδελφότητάς μας, δεν έχετε κανένα δικαίωμα να πολιτικολογείτε σε βάρος της οργάνωσής μας.

Η έκκλησή μας, το να μην στέλλουν εξόριστους στην Ικαρία, επειδή το νησί είναι φτωχό, είναι σωστή. Είναι όμως ασύστολο ψέμα το ότι οι εκεί ευρισκόμενοι εξόριστοι είναι επικίνδυνοι στη δημόσια ζωή και το ότι οι γυναίκες ούτε στο κήπο τους δεν μπορούν να βγουν, φοβούμενοι από τα «επικίνδυνα αυτά στοιχεία»!

Είμαι βέβαιος ότι γνωρίζετε ποια είναι η αλήθεια και ότι από σκοπού προσπαθείτε να την διαστρεβλώσετε. Πολύ λογικά εγείρεται το ερώτημα: Ποιοι είναι οι λόγοι που σας ανάγκασαν σ' αυτά;

Η αλήθεια είναι κ. Χερουβή, ότι ο Ικαριακός Λαός τους εξόριστους τους δέχθηκε και τους δέχεται ως αδελφούς του. Ο Ικαριακός Λαός ξέρει ότι οι εξόριστοι είναι εκείνοι που πολέμησαν, πολεμούν και θα πολεμήσουν για τη λευτεριά, ανεξαρτησία, τιμή, υπόληψη και το ψωμί του Ελληνικού Λαού. Γι' αυτό το νησί μας έχει ανοικτά τα σπίτια τους στους εξόριστους και τους προσφέρει ότι μπορεί.

Έμεινα στο νησί μας 8 μήνες και έμεινα και αρκετό διάστημα στο βόρειο μέρος του νησιού μας. Τέτοια πράγματα που δημοσιεύσατε στον «Εθνικό Κήρυκα» ομολογώ δεν τα είδα. Από τις εκατοντάδες συμπατριωτών μας που ήλθα σε επαφή, κανείς δεν έκανε παράπονο για τη διαγωγή των εξόριστων. Η διαγωγή τους μάλιστα, - κι αυτό από δική σας ενημερότητα - είναι άμεμπτος, όπως και η διαγωγή των κατοίκων του νησιού μας, που στάθηκαν στο πλευρό τους στον τίμιο και ειλικρινή αγώνα που κάνουν για ένα καλύτερο αύριο. Αντίθετα, η παρούσα κυβέρνηση έχει εξαπολύσει τα όργανα της, χωροφυλακή, «μαυροσκούφηδες», που αποκαλούνται «τάγματα θανάτου» και αυτοί είναι που κάνουν στο νησί μας όργια, εκβιασμούς, ξυλοδαρμούς και παντός είδους κλοπές.

Θα είχατε πολλές ευχαριστίες και ευγνωμοσύνη όχι μόνον των μελών της Πανικαριακής Αδελφότητας, αλλά και του νησιού μας και ολόκληρου Λαού, αν η έκκλησή σας απευθύνετο στο ίδιο το κράτος, να φεύγαν οι φασίστες και δοσίλογοι, που για φιλοδοξίες και ατομικά συμφέροντα εργάζονται φανερά σε βάρος του δυστυχισμένου Ελληνικού Λαού, προσπαθώντας να του αφαιρέσουν την λευτεριά του και να τον υποδουλώσουν οικονομικά και πολιτικά στους ξένους.

Να είστε βέβαιος κ. Χερουβή, ότι οι μέρες των κυρίων αυτών είναι μετρημένες. Φτάνει η μέρα που θα δώσουν λόγο των πράξεών τους στο Ανώτατο Δικαστήριο που λέγεται ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟΣ!.

13/12/1947

Από τον Εύδηλο της Ικαρίας ήρθε η επιστολή²³:

«Άργησε να φανερώσει στην πράξη το συναγερμό της η κυβέρνηση Σοφούλη-Τσαλδάρη, αλλά έκαμε την αρχή. Από πού όμως; Από τα γυναικόπαιδα που για τρίτη φορά οδηγούνται

στα ξερονήσια, υπό «φιλελεύθερο» όμως πρωθυπουργό τώρα και υπό «φιλελεύθερο» υπουργό δημόσιας τάξης. Στις 29 Νοέμβρη ξεφορτώθηκαν στον Εύδηλο με ένα караβάνι 72 νέων εξορίστων από την Πάτρα και τρεις γυναίκες. Τα ονόματά τους είναι: Βασιλική Γιαννακάρη, εργάτρια 50 ετών, Κατίνα Κομπογιάννη εργάτρια ετών 30 και Κική Πυρσοπούλου, νοικοκυρά, ετών 20. Μαζί τους είναι και το τετράχρονο κοριτσάκι της Πυρσοπούλου.

Στις 27 του Δεκέμβρη 1947 με τον Αναγκαστικό Νόμο 509 το ΚΚΕ τίθεται εκτός νόμου, ενώ ταυτόχρονα σχεδόν στις 23 Δεκέμβρη γινόταν η ανακήρυξη της προσωρινής Κυβέρνησης²⁴.

Σήμερα, 67 χρόνια μετά, τιμώντας την μνήμη των εξορίστων και τον αγώνα που έδωσαν αυτοί οι πατριώτες αγωνιστές στην Ικαρία, αλλά και σε άλλους τόπους μαρτυριών, έχουμε να παρατηρήσουμε πως ακόμη και τώρα - με άλλο πρόσωπο βεβαίως - κυριαρχεί η ιδεολογική τρομοκρατία της άρχουσας τάξης και των κομμάτων του κατεστημένου, όταν διατυμπανίζουν τα περί δήθεν «εθνικών στόχων και θυσιών», στις οποίες πρέπει να υποκύψει ο λαός μας.

Αυτό το «τροπάρι» επαναλαμβάνεται κάθε φορά που είναι για τη δόση - (όπως το 1947 είχαν οι πατεράδες μας να ακούνε για το Δόγμα Τρούμαν και το Σχέδιο Μάρσαλ με εισροή χρημάτων) - με το πρόσχημα πως η χώρα θα αποφύγει τη χρεοκοπία. Σήμερα άλλοτε ψελλίζουν, άλλοτε ωρύονται, εκβιάζουν, απειλούν για «αναγκαία» μέτρα σε βάρος του ελληνικού λαού προκειμένου να παραμείνει η χώρα στην Ευρωζώνη, για να γίνει η επανεκκίνηση της οικονομίας. Η ανάκαμψη έρχεται, η χώρα «πιάνει τους στόχους», όλα αυτά για να παίρνει τα εύσημα από τους δανειστές. Δεν παραλείπουν να λένε πως «εθνικοί στόχοι», προϋποθέτουν και «εθνικές θυσίες». Το ταξικό της συμφέρον η αστική τάξη, πάντα το βάφτιζε «εθνικό». Πάντα, έτσι συνέβαινε.

Ο Γλυνός έλεγε : **«Δεν μπορεί να είναι Εθνικό ό,τι δεν είναι και Παλλαϊκό».**

Οι εθνικοί στόχοι γι' αυτούς που μας κυβερνάνε είναι στόχοι των μεγαλοεπιχειρηματιών, των τραπεζιτών, των εφοπλιστών και των βιομηχάνων που επιδιώκουν να βγουν από την κρίση και να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Αυτοί θα είναι οι μεγάλοι κερδισμένοι από το τσάκισμα μισθών και συντάξεων, από την ανακύκλωση του 1,5 εκατομμυρίου ανέργων και ειδικά της νέας γενιάς, από το χτύπημα των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, από την εμπορευματοποίηση της υγείας, της παιδείας.

Είναι καθήκον μας, όχι μόνο να τα αποκαλύψουμε, αλλά και να χαλάσουμε τα σχέδια τους, να βάλουμε εμπόδια στην αναμόρφωση των ίδιων προσώπων, που κάθε φορά που πάει να ανακάμψει ο λαός, αλλάζουν ρότα για να ξεγλιστρήσουν αλώβητοι από την κατακραυγή και την καταδίκη.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες και κάτω από τα θολά αντιμνημονιακά δήθεν συνθήματα, της λογικής που καλλιεργεί η αντίδραση «όλοι ίδιοι είναι», βρήκε την ευκαιρία να εκκολαφθεί το «αυγό του φιδιού», να σηκώσει κεφάλι το ναζιστικό τέρας, το φασιστικό ναζιστικό εργαλείο του αστικού πολιτικού συστήματος η Χρυσή Αυγή. Μια ναζιστική φασιστική οργάνωση, που προπαγανδίζει κείμενα για τον εθνικοσοσιαλισμό των Γκαίμπελς, Χίτλερ και άλλων. Αξιοποιεί τη φασιστική δημαγωγία και θυμίζει αρκετά τις θέσεις αλλά και τις πρακτικές (τάγματα εφόδου κ.ά.) ιδιαίτερα της περιόδου πριν την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία.

Στα βασικά της ιδεολογικοπολιτικής τους ταυτότητας, βλέπουμε ότι δέχονται, τον εθνικισμό και τάσσονται εξ αρχής πρώτα απ' όλα ενάντια στον κομμουνισμό - διεθνισμό, όσο και στο φιλελευθερισμό - κοσμοπολιτισμό. Δημαγωγούν με δηλώσεις και συμπεριφορές ότι

είναι εχθροί κάθε εξουσίας που δαιμονίζει τη σήψη και στηρίζεται στην πλουτοκρατία και κάθε εξουσίας, είτε δικτατορία στρατιωτική είτε δικτατορία του κοινοβουλευτισμού. Μιλάνε για λαϊκό κράτος του εθνικισμού με «άμεση δημοκρατία» και εννοούν στην ουσία συμμετοχή στην εξουσία της αστικής τάξης των δυνάμεων του εθνικισμού. Δεν αναγνωρίζουν την εργατική τάξη, αλλά μιλάνε για συνεργαζόμενες «λαϊκές» τάξεις με άλλες ομάδες ανθρώπων με παραγωγικές ικανότητες (ιδιοκτήτες). Αυτοί που πρωτοστατούν και δίνουν τις κατευθύνσεις χαρακτηρίζονται για ακραία φυλετική και εθνικιστική ιδεολογία με την πρόταση του έθνους ως ανώτερης πνευματικής εκδήλωσης της φυλής και του κράτους ως στοιχείου που σταθεροποιεί και αναπτύσσει το έθνος. Προτάσσουν την προβολή του ελληνικού έθνους υπεράνω όλων, αλλά και δημαγωγούν, για τα συμφέροντα των μικροϊδιοκτητών, ενώ έχουν ανοιχτή την πόρτα στους κεφαλαιοκράτες που δέχονται τον εθνικισμό. Θεωρούν τους μετανάστες φυλετικό εχθρό, κυρίως τους «σκουρόχρωμους, μαύρους», τους Τσιγγάνους, όπως ο Χίτλερ τους Εβραίους. Επικαλούνται τα γνωστά, παρεμπόριο, μείωση θέσεων εργασίας, φυγή συναλλάγματος κ.λπ. Πρωθούν την ιδέα για τη μεγάλη Ελλάδα με τυχολογικές διεκδικήσεις για Βόρεια Ηπειρο, Μακεδονία, Θράκη. Στην προπαγάνδα τους οργανώνουν συνεχείς επιθέσεις ενάντια κυρίως στο Κομμουνιστικό Κόμμα και την ιστορία του με προβοκατόρικα δημοσιεύματα. Κάνουν ειδική δουλειά σε γυναίκες (μιλάνε για μέτωπο γυναικών) και στη νεολαία.

Ο λαός μας έδωσε πολλά θύματα και πολλούς αγώνες, με πρωτοπόρους και τους Ικαριώτες κομμουνιστές και δημοκράτες για να τσακίσει το φασισμό.

Το παράδειγμα των πατεράδων και των παππούδων μας πρέπει να ακολουθήσουμε και σήμερα, είμαστε υποχρεωμένοι να αντιπαλέψουμε το ναζιστικό έκτρωμα της ΧΑ. Αλλά κι όποιο άλλο το σύστημα της εξουσίας και της άρχουσας τάξης θέλει να εμφανίσει από δω και πέρα, πρέπει το λαϊκό κίνημα να το αντιμετωπίσει με κάθε μέσο. Να μην μπορούν να σηκώσουν κεφάλι, πουθενά σε όλη τη χώρα, μέχρι το σύστημα εξουσίας που τους γεννά να ανατραπεί οριστικά, για να εξαφανιστούν μια και καλή, όταν η ανθρωπότητα περάσει οριστικά και αμετάκλητα αυτή τη φορά από την προϊστορία της στην πραγματική ιστορία, με τον λαό και τη νεολαία, να απολαμβάνουν την ευημερία, την ευτυχία, την ειρήνη, την αλληλεγγύη.

Έχουμε καθήκον να ακολουθήσουμε μια τέτοια στάση για να τιμήσουμε τους αγώνες και τη μνήμη των πολιτικών εξόριστων της Ικαρίας.

Αγαπητοί συναγωνιστές-συναγωνίστριες της Ικαρίας

Γινόμαστε μάρτυρες ετούτο τον καιρό μιας απίστευτης θηριωδίας σε βάρος του Λαού της Παλαιστίνης. Περίπου 2000 νεκροί και ολοσχερείς καταστροφές επέφερε η Ισραηλινή στρατιωτική δράση που κράτησε κοντά δύο μήνες. Παράλληλα με τον φονικό οικονομικό αποκλεισμό που έχει επιβληθεί τα τελευταία 7 χρόνια στη Λωρίδα της Γάζας ο λαός αυτός δείχνει πόσο μαρτυρά ειδικά τούτο τον καιρό.

Πρόσφατα, για τα μάτια της διεθνούς κοινότητας η στρατιωτική εκστρατεία των Ισραηλινών «Προστατευτική Αιχμή» μετατράπηκε σε διπλωματικό ελιγμό. Τη βία των όπλων τη διαδέχθηκε η διπλωματία μέχρι να υποταγεί πλήρως ο Παλαιστινιακός λαός.

Βασικό στόχος του Ισραήλ είναι ο αφοπλισμός των Παλαιστινιακών κινημάτων αντίστασης για να έχει το ελεύθερο της προώθησης των δικών του σχεδίων, που δεν είναι άλλα απ' την αρπαγή και της τελευταίας Παλαιστινιακής γης στη Λωρίδα της Γάζας, της ΑΟΖ και τα υποθαλάσσια κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου που υπάρχουν στην ευρύτερη λεκάνη της Ανατ. Μεσογείου.

Η Ισραηλινή θηριωδία σε βάρος του Λαού της Παλαιστίνης πρέπει να καταδικαστεί απ' όλους μας. Είναι υποχρέωση όλων των ειρηνιστών, των ανθρώπων της εργασίας και του μόχθου, των καταπιεσμένων απ' τα συστήματα εξουσίας, των ανέργων να πάρουν θέση υπέρ των αδύνατων και ανυπεράσπιστων. Να σταματήσει εδώ και τώρα η πολιτική

στραγγαλισμού και εξαφάνισης των Παλαιστινίων. Είναι χρέος μας να το βροντοφωνάξουμε και να το απαιτήσουμε.

Τελειώνοντας, ας απευθύνουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Λαό της Ικαρίας που δέχτηκε απλόχερα και με αισθήματα αλληλεγγύης, αδελφοσύνης και πάνω απ' όλα ανθρωπισμού τους χιλιάδες αγωνιστές-πατριώτες.

Τέτοιες πρωτοβουλίες που παίρνει ο Σύλλογός σας, πρέπει να βρει μιμητές, γιατί η ιστορία δεν πρέπει να μένει κρυμμένη, μπορεί να διαπαιδαγωγεί τους νέους, κι όσοι δεν χάσαμε την ελπίδα μας και δεν προδώσαμε την ιδεολογία μας, έχουμε την πεποίθηση πως μπροστά σ' αυτή την καπιταλιστική βαρβαρότητα μπορούμε να αντισταθούμε ώστε να ξεσηκωθεί θύελλα αντίστασης και πάλης.

Να συνταχούμε, με τις κοινωνικές ομάδες και τις πολιτικές τους εκφράσεις που αγωνίζονται για να τελειώσει, για να ανατραπεί αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης και των ανθρωποφάγων κρίσεων, που δημιουργεί ο καπιταλισμός. Έχουμε χρέος να προσπαθήσουμε, το χρωστάμε σ' αυτούς που αγωνίστηκαν, σ' αυτούς του βασανίστηκαν, σ' αυτούς που έπεσαν, σε όλους αυτούς που σήμερα εδώ στο Μοναστήρι του Μουντέ τιμούμε και δεν ξεχνούμε την ιστορία τους.

Ευχαριστώ για την προσοχή σας.

Ικαρία 24 Αυγούστου 2014

Κωνσταντίνος Μπουντόλος,

Καθηγητής Σχολής Επιστήμης Φυσικής Αγωγής & Αθλητισμού του Πανεπιστημίου Αθηνών

Πρόεδρος του Συλλόγου Διδακτικού Προσωπικού της Σχολής

Πηγές:

1. Μαργαρίτης Γ., Ιστορία του Ελληνικού Εμφύλιου Πολέμου 1946-1949, Τόμος 1 & 2, Εκδόσεις «Βιβλιόραμα» Αθήνα 2005, 2006.
2. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 6 Ιούνη, 1946.
3. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 20 Σεπτέμβρη, 1946.
4. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, 20 Σεπτέμβρη, 1946.
5. ΕΜΠΡΟΣ, 20 Σεπτέμβρη, 1946.
6. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 19 Νοέμβρη, 1946.
7. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 8 Γενάρη, 1947.
8. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 4 Μάρτη, 1947.
9. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 12 Μάρτη, 1947.
10. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 4 Μάη, 1947.
11. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 17 Ιούνη, 1947.
12. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 12 Ιούλη, 1947.
13. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 24 Ιούλη, 1947.
14. ΕΜΠΡΟΣ, 2 Ιούλη, 1947
15. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 16 Αυγούστου, 1947.
16. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 29 Αυγούστου, 1947.
17. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 7 Σεπτέμβρη, 1947.
18. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, 16 Σεπτέμβρη, 1947.
19. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, 27 Σεπτέμβρη, 1947.
20. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 28 Σεπτέμβρη, 1947.
21. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 16 Οκτώβρη, 1947.
22. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 17 Νοέμβρη, 1947.
23. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 13 Δεκέμβρη, 1947.
24. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 27 Δεκέμβρη, 1947.

- *Η Ψηφιακή μορφή των εφημερίδων από την Εθνική Βιβλιοθήκη.*